

Люко Дашвар полонила серця читачів України своїми гостропсихологічними романами. Її твори неодноразово ставали призерами численних літературних конкурсів, таких як «Коронація слова», «Книга року» за версією Бі-бі-сі та Всеукраїнського рейтингу «Книжка року». Видання «Фокус» і «Главред» назвали її однією із трьох найуспішніших авторів України, а 2012 року Люко Дашвар було удостоєно почесного звання «Золотий письменник України». Сьогодні загальний наклад її романів сягнув понад 400 тисяч примірників.

«На запах м'яса» вразить (...) Авторка заходить у серце на правах газдині. Чинить гармидер, викидає зайве. Спершу дратуєшся від того, що душу скуйовджено, але коришся, бо моментом ліпшаєш.

Ольга Фреймут, телеведуча

Людина — це хижак. Але, на відміну від тваринного світу, у неї своє «м'ясо». Жага до багатства, влади, примарного благополуччя, бажання мати більше, ніж тобі потрібно, — все це м'ясо! Потяг до нього йде з самого низу людської натури.

Майка хотіла втекти від тваринного світу, де сильніший пожирає слабшого, та знайти забуття. Покинутий хутір, що загубився серед лісів, — саме те, що треба. Це гарна можливість закінчити своє життя, чи, може, почати нове? Саме тут, серед щирих почуттів і давніх легенд, вона знову повірила в себе. Повірила, що можна жити не заради себе чи якоїсь примхи, а жити заради життя. Але чи надовго це? Адже потяг до «м'яса» неможливо заглушити, а жага до «красивого життя», наче голод, висотує з тебе всі сили, вмовляє повернутися до міста й забрати те, що тобі належить!

www.trade.bookclub.ua
www.bookclub.ua

ISBN 978-966-14-5801-6

9 789661 458016

НА ЗАПАХ
М'ЯСА

ЛЮКО ДАШВАР

Люко ДАШВАР

НА ЗАПАХ М'ЯСА

ЗОЛОТИЙ ПИСЬМЕННИК УКРАЇНИ

КЛУБ
СІМЕЙНОГО
ДОЗВІЛЛЯ

Люко ДАШВАР
НА ЗАПАХ М'ЯСА

Люко ДАШВАР

НА ЗАПАХ М'ЯСА

РОМАН

ХАРКІВ **КЛУБ**
2013 СІМЕЙНОГО
ДОЗВІЛЯ

УДК 821.161.2
ББК 84.4УКР
Д21

Жодну з частин даного видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Дизайнер обкладинки і автор колажів *Надія Величко*

- © Чернова І. І., 2013
- © DepositPhotos.com / Vladimir Serov, обкладинка, 2013
- © DepositPhotos.com / anlev, Vitaly Gulyaev, Sergejs Rahunoks, Piotr Marcinski, Milos Ljubicic, Andriy Porov, колажі, 2013
- © Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», видання українською мовою, 2013
- © Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», художнє оформлення, 2013

ISBN 978-966-14-5801-6

Бабу прикінчили під вечір.

У темному закутку поряд із кролячими клітками.

— І що то ми, куме, з нею так довго вошкалися?.. — спитав Петро Реп'ях, кремезний здоровань років сорока без особливих прикмет: якби не наївні очі й соляра під нігтями, і не згадаєш, із ким здоровкався.

Кум Микола Галаган Реп'яхові по сиську. Та кістка важка, гонор під кадиком.

— Ніж у тебе тупий!

Потягся до напівпорожньої пляшки і тільки-но намірився набульбенити, аж під вікном — хрусь.

Куми враз протверезіли. Реп'ях шию гусаком.

— А я казав... Треба було бабу за потічок тягти. І там уже...

— Атає! — Миколу хрустом із пантелику не зіб'єш. У сіно за кролячими клітками впав.

Петро до нього накарачках.

— Куме... Боронитимемося чи одразу здамося?

Галаган усміхнувся дияволом, ухопив вила, що вони із сіна стирчали, учепився очима в розхитані двері: мовляв, і що то за зараза біля моїх кролів шастає?!

Двері собі — рип. Микола напружився, на щоках жага битви, аж пашать. Яке «здаватися»?! Боронитиметься, поки не лусне!

Очі примружив.

— Тьху ти! — розігнувся, вила кинув. — Полкане! А ти тут якого біса вештаєшся?!

Дільничний міліціонер Віктор Палич Полукан (з давніх-давен прилипло «Полкан», хоч трісни!) — грубий дядько з гарбузяним пузом, на якому жодна одежина не застібалася, — переступив поріг кролятника, насупив брови. Дістав із кишені новенький алкотестер.

— Так, хлопці! — кумам. — Починаємо допит на місці злочину. Ходи, Миколо. Дмухатимеш мені в цю штуку.

— Якого?!

— Ускладнимо ваше становище обтяжливими обставинами. П'яним більше по сраці дають. — І алкотестер йому. — Дмухай!

Галаган вдихнув та як дмухне в пластикову трубочку, що вона негармонійно стирчала з файного приладу. Алкотестер смикнувся й показав абсолютну відсутність алкоголю.

Полкан очам не повірив. Принюхався.

— Горілка ж?.. Горілка! Ану, ще дмухни.

— Давай я, — зацікавився Реп'ях, виліз із сіна. Обережно приляв до рук блискучий пристрій. — Новісінький...

— А то! — похвалився дільничний. Реп'яха в бік. — Ну!

Петро обережно приклав вуста до пластикової трубочки. Ху! Що? Нема...

— Та як «нема»?! — збеленився Полкан, аж кашкет міліцейський на потилицю з'їхав. — Ви ж тут, суки, так повпивалися, що й на ногах не тримаєтеся! І пляшка он! І не одна! Ану, віддай техніку!

Висмикнув алкотестер у Реп'яха та сам як дмухне в трубку. Пристрій зойкнув — ой, Божечку! — три проміле!

— Ну, слава Богу! Працює, — Полкан аж зопрів од хвилювання. — А я думаю... Оце так! Хлопці з ДАІ на день дали... Жінку налякати хотів. А воно вже й зламалося.

— Що то є три проміле? — зацікавився Галаган.

— Кордон. До трьох проміле — ще середній ступінь сп'яніння. А від трьох до чотирьох — уже важкий.

— То ти на кордоні?

— І вдень, і вночі. Служба, бля! — Дільничний натяг кашкет на брови, насупився сердито. — Ну, що? Коліться! Тітку Галю ви вбили?

— Яку Галю? — здивувався Реп'ях.

— Та ясно яку — поштарку Галю! Виїхала вдень на дирчику з Добриків до нас у Капулетці. Старій Горпині пенсію везла. І без сліду зникла біля лісу за півкілометра від Капулетців! Ані поштарки! Ані дирчика! Ані грошей!

— Моторолера шкода, — сказав Петро. — Я його поштарці зі старих «Берліна» і «Туриста» зліпив. Гарний апарат вийшов. Два мішки картоплі разом із тіткою на гірку пер.

Полкан пику скривив недовіжливо, в'ївся в кумів оченятками.

— Що ви мені тут, суки, крутитеся, як вужаки на сковорідці? Дирчика їм шкода! А грошків не шкода? Уже й пропили? Горілку де взяли?

— Купили, — вишкірився Галаган. Та на Реп'яха киває. — У Петрової Томки в магазині.

— А гроші у вас звідки? Тітку Галю пограбували і вбили?!

— Та всралася нам та Галя! — психонув Галаган. — Петро хату продав. Ото й гуляємо...

— Яку хату? Материну? Ту, що на Лупиному хуторі? — не повірив Полкан.

— А то в мене десять хат! — буркнув Петро. Та відступає від дільничного. Відступає.

— Ах, ти ж короста! — обурився мент. — Я ж тобі чотириста гривень давав, щоби ти мені ту хату на дрова продав. Я ж за тобою півроку ходив, як та курва за гаманцем! Я ж...

Галаган йому чарку — тиць! Обмий і ти гарну справу!

— Я ж... — Полкан стопку до рота. Хлобисть — і поплив! Упевнено перетнув кордон. Хитнувся.

Куми його попід руки та до дерев'яного столу поряд із кролячими клітками. Жмут сіна під ніс — занюхай, командире! Нема закусі. Скінчилася.

Полкан — вулкан. Сіно — до біса. На Петра звіром:

— І хто... ті руїни купив?

— Одна *городська*. Така собі Майя. Дачниця, певно.

— От бля... — геть засмутився Полкан. — Наливай! — Чарку підняв. — За тітку Галю-покійницю. Хай їй земля пухом!

Рукавом занюхав, на мить завмер, до кумів потягся.

— Коліться, суки! Ви поштарку вбили? Я ж чув... Довго бабу різали, бо ніж у вас тупий.

Галаган усміхнувся в'їдливо, зібрав зі стола сирні крихти, вкинув до рота.

— Сирну бабу в жінки з холодильника поцупив, хай би вона... — сказав. — Давилися солодким, горілку закусували. А що робити? Усі нормальні люди баб на Пасху ліплять, а моя Оксана і на Різдво завжди спершу сирну бабу під гніт ставить, а потім уже до куті береться.

Майка все товкла собі — до Різдва б щезнути. До сміху, вертепів, радощів, зорі ясної, щоби — пропадить ви всі! — не знайшли, хоч би хто й потикався.

Трусилася в напівпорожньому рейсовому автобусі — сунув від столиці на північ. На сусідньому сидінні веселі баби горілкою гріються: певно, усі яйця-сир-сметану в Києві розпродали.

— Будеш?

Ні! Я не з ваших. До вікна прилипла: скоріше б ті Капулетці! Години три мордуватися, бо село те за двісті кілометрів від Києва, у лісах неподалік Добриків, де є сільрада, школа і пошта, магазин і Лариса Вікторівна — фігуриста дівчина-нотаріус у кабінеті зі штучними квітами на облупленому підвіконні. Три дні тому Майка геть зморилася, поки Лариса Вікторівна довго й ретельно готувала договір купівлі-продажу старої хати з десятьма сотками землі в Капулетцях, яку кремезний дядько Петро Реп'ях за три тисячі доларів продав громадянці Майї Михайлівні Гілці. Радості не приховував, правди не обійшов.

— Ти б подумала добре... Улітку там ще жити можна, — признався дивній дівчині. — А зараз — ніяк. Піч надто стара. Валиться.

— Нормально, — відказала тоді Майка.

— І людей поряд негусто. Поряд хати покинуті.

— І що?..

Реп'ях із Ларисою Вікторівною презирнулися: ох, дурна! Хіба нормальна на таке горе поласиться? Та ще й так легковажно, щоби й не оглянути хату перед тим, як за неї грошики викласти?.. Скріпили угоду підписами, Майка простягнула Петрові бакси, і хоч той збирався пояснити новій хазяйці старої матеріної хати, як краще до Капулетців дістатися, та, побачивши зелені, одразу плани змінив: гайнув до добриківського перукаря Грині могорич ставити, бо то Гриня свого часу сфотографував стару хату й виклав в Інтернет. Ще й дописав під світлиною похиленої будівлі посеред здичавілих груш: «Продається міцна хата в селі Капулетці. Навкрути — заповідні ліси, луки й озера. Романтична барлога для душевного спокою».

Аби не те оголошення, Майка ніколи б і не дізналася, що є на білому світі Капулетці. Прикипіла до розкладного крісла в чужій

київській квартирі, линдала всесвітнім павутинням — де сховатися? Добре б на Гоа... Не тому, що в прагненні до простого життя далекі місцини давно облюбували зарозумілі дауншифтери і тепер жваво ділилися істеричними враженнями амебного животіння. Там сонця пекучого через край. Випалило б Майку до кісток, не померла — розтанула б, розвіялася на попіл. Та грошей і на півквитка до оманливого Сходу не вистачить. Дев'ятсот гривень, що їх кинули, як собаці кістку, — бери, не вдався.

— Куди ж?.. — Розпач, туман.

Наштовхнулася в Інтернеті на світлину білої хати під грушами, вразилася — моя. Світанок, молоко, олені виходять із лісу, над головою лелеки, попід хатою ружі, навкруги — ані душі. Нема людей. Яке ж щастя! Заметушилася — так, так! Не в чужих краях згинуть, у зачарованій хатинці забути, що у світі є люди. І хоч за будівлю в невідомих Капулетцях просили три з половиною тисячі баксів, тієї ж миті зателефонувала хазяєві.

— За три куплю, — запропонувала відчайдушно. — Якщо до Різдва встигнемо договір купівлі-продажу оформити.

Петро не зволікав. Збрехав дружині Томі, яка в капuletцівському магазині бізнес правила, що врешті здихався матеріної хати за півтори тисячі доларів. Крутнувся до Добриків, умовив Ларису Вікторівну не зачиняти нотаріальну контору до Різдва, документи докупи зібрав і попросив Бога, щоби несподівана здобич не зірвалася з гачка. Та коли бліда, як та примара, худенька дівчина з руськими косами й настороженими сірими очима увійшла до нотаріальної контори, Реп'яха такі жалі взяла, хоч вовком вий. І чого ж та клята совість завжди просинається так невчасно?!

— Ти теє... не надто молода, щоби на землі жити? — запитав обережно. — Рочків тобі скільки?

— Двадцять один, — брови звела, зиркнула войовничо — дядькові враз перехотілося в чужі справи носа встромляти.

— Дорогу до Капулетців показати? — тільки й буркнув.

— Сама знайду, — відрізала Майка.

У переддень Різдва, коли куми тільки вкрали сирну бабу в Миколиної жінки з-під рук і подалися до кролятника грішити, рейсовий автобус, що він зазвичай раз на тиждень через Добрики й Капу-

летці аж до глухої Радості з рипом дістається, заглух у Добриках — кінець забаві! Майка з легким рюкзаком і важким серцем останньою вишкреблася із сумнівного транспорту.

— До Капулетців скоро поїдемо? — наївно запитала літнього водія в шкіряній шапці з каракулевими вухами.

— За тиждень.

— А як мені зараз треба?

— Пішки лупися.

— Далеко?

— Дванадцять кілометрів. Лісом швидше.

Майка не зважилася дертися незвіданим навпростець. Закинула рюкзак на плечі, обмотала шию шаликом, — морозяка до кісток пробирає, — посунула обмерзлою асфальтівкою на північ.

— А пофіг. — Снігом-льодом. — Дійду.

Рюкзак смикав за плечі — повертай! Сірі хмари розсипалися пудрою — і вже не роздивитися клятий шлях: усуди біле нетоптане.

— Та дійду! — Шалик із шиї. І не зимно вже. Піт гарячий від горла до грудей.

За півгодини брѳохання за спиною зникли Добрики, вкриту снігом асфальтівку обступили зелені стіни, небеса раптом роззялися, випхнули сонце на сцену — світи.

Майка зупинилася посеред дороги. Роззирнулася приголомшено: білки віти розгойдують, круки на узбіччі копирсаються, а не псують триединої гармонії — біле, зелене, блакить.

Ковтнула тугу — от і має, що хотіла. Нема людей. Сама. Єдина в цілому Всесвіті.

— Гей! Дитино! — почувла раптом за спиною.

Здивувалася вкрай. Озирнулася рвучко — під сосною на поваленій деревині при дорозі сиділа немолода, рум'яна, мов яблучко, пишна жіночка в зелених вовняних штанях, порепаних чоботях, довгій синій куртці, розшитій блискучими стразами, і червоній шапочці. Поряд колесами догори лежав чудернацький моторолер, схожий на першу спробу людства схрестити трицикл, трактор «ТТЗ» і контейнер для морозива.

— Воду чисту маєш? — спитала жіночка.

Майка мовчки дістала з рюкзака пляшечку, простягнула яскравій пані.

— Не лізе пігулка в горлянку насуху, — зітхнула та. — А серце ж, кляте, давить, аж рука віднімається.

Вкинула до рота білий кругляшок, відковтнула півпляшечки. Із цікавістю зиркнула на дівчину.

— Щось я тебе не впізнаю. Ти часом не баби Дусі онука?

Майка головою мотилънула — ні. Жіночка насупилася, наче обов'язково мала ідентифікувати незнайомку.

— І неговірка...

— Я на Капулетці правильно йду? — врешті спитала Майка.

— А... то ти в Капулетці. — Тітка забула про кляте серце, підхопилася, як молода, смикнула до колін блискучу куртку. — А до кого?

— До себе.

— О! Новини України!

— Хату купила.

— А-а-а... І в кого?

— У Петра Реп'яха.

— Стару материну? Оту, що на Лупиному хуторі за селом? Ой, людоньки... Та вона ж для життя негодяща!

— А мені не для життя.

— На дрова?

— Не на дрова, — роздратовалася Майка. От причепилася!

— А для якої ж такої біди?

— Для своєї. — Пішла геть.

— Стій! — гукнула тітка. — Ти цією асфальтівкою до вечора ноги битимеш. Ходи за мною. Коротший шлях знаю.

— Ви теж у Капулетці?

— Доводиться... раз на місяць, — зітхнула тітка, смикнула моторолер, поправила металеві ланцюжки на колесах, потягла в ліс.

Колюче гілля подряпало Майчине лице враз, розбурхало відвертість: уже не драгувалася настирливим тітчиним запитанням, попливла в тріскучій балаканині.

— Майєю звешся? Ох, прикре ім'я. Маятися тобі, дитино, і маятися, — торохтіла жінка. — А я Галя. Пошта на мені. Отак.

— І що? Не мається?

— Та яке там. З ранку до ночі...

— А Галя...

— Отож-бо! А ти хату бачила?

Літературно-художнє видання

ДАШВАР Люко

На запах м'яса

Роман

Головний редактор *С. С. Скляр*
Завідувач редакції *К. В. Шаповалова*
Відповідальний за випуск *Т. М. Куксова*
Редактор *Т. М. Віланова*
Художній редактор *Н. В. Переходенко*
Технічний редактор *А. Г. Верьовкін*
Коректор *О. О. Старова*

Підписано до друку 09.08.2013. Формат 84x108/32.
Друк офсетний. Гарнітура «Мініон». Ум. друк. арк. 19,32.
Наклад 20 000 пр. Зам. № .

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61140, Харків-140, просп. Гагаріна, 20а
E-mail: cop@bookclub.ua

Віддруковано з готових діапозитивів
у друкарні «Фактор-Друк»
61030, м. Харків, вул. Саратовська, 51
Тел.: + 3 8 057 717 53 57

Видавництво Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
www.trade.bookclub.ua

ГУРТОВИЙ ПРОДАЖ КНИГ ВИДАВНИЦТВА

ХАРКІВ

ДП з іноземними інвестиціями
«Книжковий Клуб “Клуб Сімейного
Дозвілля”»

61140, г. Харків-140,
просп. Гагаріна, 20-А
тел/факс +38 (057) 703-44-57
e-mail: trade@bookclub.ua
www.trade.bookclub.ua

Одеський підрозділ

65063, м. Одеса, вул. Арміїська, 8-В
тел. +38 (048) 776-07-67
e-mail: odessa@bookclub.ua

ЗАПОРІЖЖЯ

ФОП Савчук Ю. Д.

69057, м. Запоріжжя, вул. Новобудов, 3
Тел.: +38 (050) 347-05-68
e-mail: vega_center@i.ua

ДОНЕЦЬК

ТОВ «ВКФ “Універсальний бізнес”»

83096, м. Донецьк, вул. Куйбишева, 131-Г
Тел.: +38 (062) 345-63-08
+38 (062) 348-37-92
+38 (062) 348-37-86
e-mail: ksd@kreda.net.ua

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»

служба роботи з клієнтами:

тел. +38 (057) 783-88-88

e-mail: support@bookclub.ua

Інтернет-магазин: www.bookclub.ua

«Книжковий клуб», а/с 84, Харків, 61001

Дашвар Люко

Д21 На запах м'яса : роман / Люко Дашвар. — Харків : Книжковий
Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2013. — 368 с. : іл.

ISBN 978-966-14-5801-6

Що змусило молоду дівчину з великого міста втекти до глухого села й оселитися в занедбаній хатині, а хазяйновитого та заможного майстра на всі штуки перетворило на алкоголіка, який працює за пляшку? Вони стануть одне для одного справжнім еліксиром, що подарує зцілення та забуття. Але чи зможуть вони притлумити той потяг до «м'яса», що йде з самого низу людської природи?

УДК 821.161.2

ББК 84.4УКР

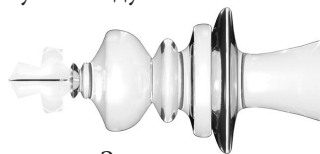

КОХАННЯ ЧИ ГРОШІ?

*Пристосуванець, метросексуал
і бунтар у пошуках відповідей*

Макар — пристосуванець, користолюбний хамелеон за кермом службової автівки, у клітці чужої квартири, у тягучих обіймах обридлої коханки... І ніколи ще він так гостро не відчував, що все в його житті неначе позичене, як тоді, коли його серце виплекало щось своє — справжнє почуття до дівчини, яка ні з ким його не ділитиме. І одного дня, коли йому вже не буде чого втрачати, ліжка й кишені спорожніють, він зважиться ризикнути чужими душами...

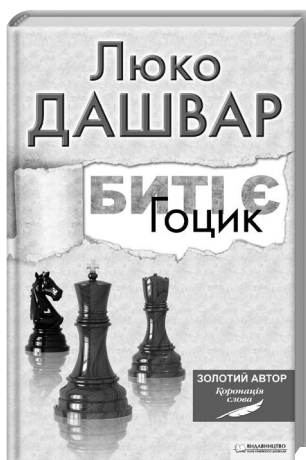

Півроку незалежності — на більше Макса не вистачило. Заради чого він б'ється головою у глуху стіну, порвав із батьками, злидарює? Його дівчина втекла, не підтримала його відчайдушних спроб стати справжнім чоловіком... Прийняти фінансову допомогу рідних і гидувати нею — оце по-Максовому, так чинить справжній метросексуал! Тож одного не зовсім звичайного дощового вечора Макс вирішив зникнути. Назавжди. Колись він не кинувся у Дніпро, щоб урятувати своє кохання, тепер шубовсь у воду — щоб випірнути згодом десь далеко новим, очищеним...

КОХАННЯ ЧИ ГРОШІ?

*Пристосуванець, метросексуал
і бунтар у пошуках відповідей*

Він не має ані Максого статку, ані Макарової здатності пристосовуватися до ситуації, але Гоцикові цього й не треба. У нього є те, чого бракує цим двом: власні «принципи». Якщо ти прагнеш неможливого — химерних скарбів чи дівчини, що вже полишила цей світ, — візьми це: треба лише все покинути й податися в далекі краї. Якщо хтось здійняв на тебе руку та зазіхнув на багатство, що тобі не призначалося, — убий його. Якщо тебе покохала дівчина — приймай це і за нагоди... покинь. Якщо хтось інший втрачає глузд від твоєї нелюбої — не зважай. Такі його правила життя!

